

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଏବେ ତୁମକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ କାରଣ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହେବାର ଉପାୟ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଯଦି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିସ୍ଵା ହୋଇଯାଅ, ଦେହ ସହିତ ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଭୁଲି ଏବଂ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଯାଇ ପବିତ୍ର ହେବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଏହି ଆଖି ଦୃଢ଼ାରି ଯାହା ସବୁ ଦେଖୁଛି ତାହା ସବୁ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ଧନ, ସମ୍ପତ୍ତି, ବୈଭବ ଆଦି ସବୁ କିଛି ଭୁଲି ନିସ୍ଵା ହୋଇଯାଅ । ଏହିଭଳି ନିସ୍ଵା ବା ଭିକାରୀ ହିଁ ରାଜକୁମାର ହେବେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଏକଥା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଅନାଦି ସ୍ଵର୍ଗରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା, ଆମେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଥିଲୁ । ଅପବିତ୍ର ଓ ପବିତ୍ର ଶବ୍ଦ ଆତ୍ମା ପାଇଁ ହିଁ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ଥିବା ସମୟରେ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ ରହିଥାଏ । ତେବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଛି ଯେ ଆମେ ପବିତ୍ର ହେଲେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବୁ । ଏଥିପାଇଁ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଫଳାଫଳ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଥିଲା । ସେଠାରେ ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ପବିତ୍ର ଥିଲ, ବାକି ରହିଲା ଅଧାକଳ୍ପ । ଏକଥା ଆଉ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ, ପବିତ୍ର ଓ ଅପବିତ୍ର, ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖ, ଦିନ ଓ ରାତି ଅଧା ଅଧା । ଯିଏ ବୁଦ୍ଧିମାନ, ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ସିଏ ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ ପବିତ୍ର ଥିଲ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ଥିଲ । ବାକି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥିଲେ । ପ୍ରଥମେ ଆମେ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ଆତ୍ମା ଥିଲେ ଓ ପବିତ୍ର ଥିଲେ ପୁଣି କରମାନୁଯାୟୀ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ବୁଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କିଏ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ? ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ପିତା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହାକୁ ସଂଗମ କୁହାଯାଉଛି ଏବଂ ଏହାକୁ ହିଁ କୁମ୍ଭ ମେଳା କୁହାଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ସଂଗମଯୁଗକୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଟି ମୁଗ ଥାଏ, ପଞ୍ଚତମ୍ବି ହେଉଛି ଏହି ଛୋଟ ଏବଂ ଗୁପ୍ତ ସଂଗମଯୁଗ । ଏହାର ଆୟୁ ସବୁଠାରୁ କମ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାତ୍ମକର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ତେବେ ପିଲାମାନେ ଏହାତ୍ମକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଛନ୍ତି ନା! ବାବା ଏହାତ୍ମକ (ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ) ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି, ଏହାତ୍ମକର ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରୁଛି । ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ଏକତ୍ର ଅଭିନୟ ହୋଇଥାଏ । ଏହାକୁ ଜୀବାତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ପବିତ୍ର ଜୀବାତ୍ମା ଓ ଅପବିତ୍ର ଜୀବାତ୍ମା । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ୍ ସଂଖ୍ୟକ ଦେବୀ ଦେବତା ଆତ୍ମା । ତୁମେ ନିଜ ପାଇଁ କହିବ — ଆମେ ଯେଉଁ ଜୀବାତ୍ମାମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲୁ ପବିତ୍ର ଥିଲୁ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ପଡ଼ିତ ହୋଇଛୁ । ପବିତ୍ରରୁ ଅପବିତ୍ର, ଅପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର — ଏହି ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି । ସେହି ପତିତ-ପାବନ ବାବାତ୍ମକୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । ପ୍ରତି ଫଳାଫଳ ବର୍ଷ ପରେ ବାବା ଆସି ସ୍ଵର୍ଗର ସ୍ଥାପନ କରିଥାନ୍ତି । ଭଗବାନ ଏକ, ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସିଏ ହିଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ କରିବେ । ତେବେ ନୂଆକୁ ପୁରୁଣା କିଏ କରୁଛି ? ବାସ୍ତବରେ ରାବଣ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ କରୁଛି । ତେବେ ଶତରୁ କୁଣ୍ଡ ପୁତଳିକା ଦାହ କରାଯାଇଥାଏ ମିତ୍ରର ନୁହେଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ମିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ଏକ ବାବା ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରିଥାନ୍ତି । ତାତ୍ମକୁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ସେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସୁଖଦାତା । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଦୁଃଖଦାତା ମଧ୍ୟ କେହି ଥିବେ । ଫଳାଫଳ ରୂପେ ରାବଣ ହିଁ ଦୁଃଖଦାତା ଅଟେ । ଅଧାକଳ୍ପ ରାମରାଜ୍ୟ, ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି ନା । ଏହାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ପୁରା ସମାନ ସମାନ ୪ ଭାଗ ରହିଥାଏ । ଟିକିଏ ମଧ୍ୟ କମ୍ ବେଶି ହୋଇନଥାଏ । ଏହି ଡ୍ରାମା ବହୁତ ନିରୁତ୍ତର ଭାବେ ତିଆରି ହୋଇଛି । କେହି କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହି ଡ୍ରାମାରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଗଲେ ଭଲ, କାରଣ ଏଥିରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ବର୍ଷ ଏହା ଅପେକ୍ଷା ତ ଉନ୍ନତ ସହ ମିଶିଯିବା ବା ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବା ଶ୍ରେୟସ୍କର । କିନ୍ତୁ କେହିହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଡ୍ରାମାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କିଭଳି ଅନ୍ଧ ସଂକଳ୍ପ କରୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏଥିପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପ୍ରୟତ୍ନ କରିଥାନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଦେହତ୍ୟାଗ କଲେ କେବେହେଲେ କୁହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ସେ ସ୍ଵର୍ଗର ବା ବୈକୁଣ୍ଠବାସୀ ହେଲେ । କେବଳ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗୀମାନେ ହିଁ କୁହନ୍ତି ଯେ, ସ୍ଵର୍ଗବାସୀ ହେଲେ । ତେବେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ତ ରହିଛି ନା । ସ୍ଵର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅଛି । ତୁମକୁ ଭୟ ଇତିହାସ ଭୁଗୋଳ ଜଣା ଅଛି । ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାନଥିଲା । ବାବା ବର୍ଷ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପେ ବୃକ୍ଷ । ବୃକ୍ଷର ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବୀଜ ମଧ୍ୟ ଥିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ କିଭଳି ପତିତ ହେଉଛି ପୁଣି ମୁଁ ଆସି ତାକୁ କିଭଳି ପବିତ୍ର କରୁଛି । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ସ୍ଵର୍ଗ କୁହାଯାଏ । ସ୍ଵର୍ଗ ଆଜି ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ପୁଣି ତାହା ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ତେଣୁ କୁହାଯାଉଛି ବିଶ୍ଵର ଇତିହାସ ଭୁଗୋଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ଵ ପୁରୁଣା ନୂଆ ଓ ନୂଆ ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ । ପୁନରାବୃତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଡ୍ରାମା । ଡ୍ରାମା ଅକ୍ଷର ବହୁତ ଭଲ, ଶୋଭା ପାଉଛି । ଚକ୍ର ଅବିକଳ ପୂର୍ବ ଭରି ଘୁରି ଚାଲିଛି । ନାଟକକୁ ଅବିକଳ କୁହାଯିବ ନାହିଁ ।

ସେହି ନାଟକରେ କେହି ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ହେଲେ ଛୁଟି ନେଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି ଆମେ ପୁନଃ ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହେଲୁ । ବାବା ଆସି ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ଉପାୟ କହୁଛନ୍ତି ଯାହା ଟିକିଆର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ କହିଥିଲେ । କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ପ୍ରଥମେ ତୁମକୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ କରାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ୍ୟ କର ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମକୁ ଏତେ ଥର ସମ୍ପତ୍ତି ଚାରିଶ କରାଉଛି, ତଥାପି ତୁମେ ଭୁଲିଯାଉଛ । ତ୍ରାମାର ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପରମ୍ପରା ଉଲ୍ଲୁଧିବ । ଅନ୍ତିମ ବିନାଶ ସମୟରେ ତୁମର ପାଠପଢ଼ା ଶେଷ ହେବ ପୁଣି ତୁମେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଦେବ । ଯେପରି ସାପ ପୁରୁଣା କାତି ଛାଡ଼ିଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ବସିବା, ଉଠିବା, ଚାଲିବା, ବୁଲିବା ସମୟରେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରୁହ । ପୂର୍ବରୁ ତୁମର ଦେହ-ଅଭିମାନ ଥିଲା । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ ଟିକିଆର ଅଧିନ କରିଦେଉଛି । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ବିକାର ଅଧିନ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସନ୍ଦେହର ସହ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ପିତାତ୍ମକର ସନ୍ଦେହ ମିଳୁଛି । ଏହି ସମୟରେ ପିତା ଓ ପୁତ୍ରତ୍ମକର ମିଳନ ହେଉଛି, ଏହାକୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂଗମଯୁଗ କୁହାଯାଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଛ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇ ତୁମକୁ ଆତ୍ମ ନିର୍ଗତ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା କଲ୍ପରେ ଥରେ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ତୁମକୁ କିପରି ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେଉଛି । ତୁମେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଅପବିତ୍ର, ଆପଣ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଆପଣ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରନ୍ତୁ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଜଣା ନଥିଲା ବାବା କିଭଳି ପବିତ୍ର କରିବେ । ଯେପରମ୍ପରା ପବିତ୍ର ନ କରିଛନ୍ତି ସେପରମ୍ପରା କ'ଣ ଜାଣିବେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆତ୍ମା ଛୋଟ ତାରକା ସଦୃଶ । ବାବା ମଧ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମ ତାରକା ସଦୃଶ କିନ୍ତୁ ସେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଗାନତିର ସାଗର । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ତାତ୍ତ୍ଵ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ଯାହା ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ । କ'ଣ ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିବା ସମୟରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବ କି ? ନା । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ଥରେ ମାତ୍ର ଏହି ସଂଗମରେ ଆସି ତୁମକୁ ଏବେ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୀବନ କାହାଣୀ ରହିଛି । ତୁମର ମାୟା ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି । ତୁମେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । ପୁଣି ଭୁଲିଯାଉଛୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମାୟା ହିଁ ତୁମର ଗତରୁ, ଯିଏକି ତୁମକୁ ବାବାତ୍ମକର ସମ୍ପତ୍ତି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ବିମୁଖ କରିଦେଉଛି । ତୁମେମାନେ କଲ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକ ସମ୍ପର୍କକୁ ଆସୁଛ । ବାବା ମଧ୍ୟ କଲ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସି ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ପରେ ବାବାତ୍ମକ ସମ୍ପର୍କକୁ ଆସିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ପାପାତ୍ମାରୁ ପୁଣ୍ୟତ୍ମା, ସ୍ଵାତ୍ମାର ମାଲିକ କରାଇଲେ, ବାସ୍, ତା' ପରେ ଆସି କ'ଣ କରିବେ । ତୁମେ ମୋତେ ଡାକିଲ ଏବଂ ମୁଁ ନିରୂପସ୍ତ ସମୟରେ ଆସିଲି । ପ୍ରତି ଟିକିଆର ବର୍ଷ ପରେ ମୁଁ ମୋର ନିରୂପସ୍ତ ସମୟରେ ହିଁ ଆସିଥାଏ । ଏହା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । ଶିବରାତ୍ରୀ କାହିଁକି ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ସେ ଆସି କ'ଣ କରିଥିଲେ ? ଏକଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ ତେଣୁ ଶିବରାତ୍ରୀରେ ଛୁଟିଦିନ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁନାହାନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଛୁଟି ଦିନ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା ଆସି ଏତେ ଗ୍ରେଷ୍ମ କରୁଛନ୍ତି, ତାତ୍ତ୍ଵ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । ଏହାର ଅର୍ଥ ହିଁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତେବେ ଭାରତରେ କେତେ ଅଜ୍ଞାନତା ରହିଛି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଶିବବାବା ସର୍ବବୋଧ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚତରୁ ଉଚ୍ଚ କରିବେ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାତ୍ମକ ଜ୍ଞାନ ଓ ଯୋଗ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ନରରୁ ନାରାୟଣ କରାଇଲି । ସିଏ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଅନ୍ୟ କାହା ପାଇଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୋଭା ପାଇବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ପୁନଃ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ଅଛି ଅନ୍ୟ କେହି ହେବେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର କଥା । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକମାନେ ସମସ୍ତେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ପୁନଃ ସେମାନଙ୍କୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ପଦବୀ ଅନୁଯାୟୀ ପୁଣି ନିଜର ଅଭିନୟ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ହେବ । ଗ୍ରେଷ୍ମ ଅଭିନେତା ହେବା ପାଇଁ ତୁମେ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । କିଏ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି ? ବାବା । ତୁମେ ଗ୍ରେଷ୍ମ ହୋଇଯିବା ପରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉ ନାହିଁ । ତୁମେ ସ୍ଵାତ୍ମାରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ କି! ବାବା ସର୍ବବୋଧ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ପଦ ଦେଉଛନ୍ତି । ନାରାୟଣତ୍ମକ ପୂର୍ବରୁ ଗର୍ବୀକୃଷ୍ଣ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେ ଏପରି କାହିଁକି କହୁଛ ଯେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବୁ ? କାହିଁକି କହୁନାହିଁ ଯେ ନରରୁ କୃଷ୍ଣ ହେବୁ ? ପ୍ରଥମେ ନାରାୟଣ ହେବ କି ? ପ୍ରଥମେ ତ ରାଜକୁମାର ଗର୍ବୀକୃଷ୍ଣ ହେବ ନା । ଛୋଟ ପିଲା ତ ଫୁଲ ସମାନ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ନାରାୟଣ ତ ବିବାହ ପରେ ଯୁଗଳ ମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ବରହମାଗାରୀମାନଙ୍କର ମହିମା ହୋଇଥାଏ । ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ କୁହାଯାଏ । ତୁମର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ରହିବା ଉଚିତ ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ରାଜକୁମାର ହେବୁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି — ଗରିବରୁ ରାଜକୁମାର । ଗରିବ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ? ଆତ୍ମା ଶରୀର ସହିତ ଥିବା ସମୟରେ ଗରିବ ବା ସାହୁକାର କୁହାଯାଇଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ଗରିବ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ସବୁ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଖାଲି ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶରୀର ସହିତ ଗରିବ ହେବାର ଅଛି । ଯାହା ଅଳ୍ପ କିଛି ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ରହିଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସବୁ କିଛି ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ତୁମେ ସେଠାରେ ଯାଇ ରାଜକୁମାର ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଆଦି ସବୁ କିଛି ତ୍ୟାଗ କରି ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ଆମେ ଘରକୁ ଯିବା । ପୁନଃ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ରାଜକୁମାର ହୋଇ ଆସିବା । ଯାହା କିଛି ଅଛି, ସବୁ କିଛି ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଜିନିଷ କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ପୁଣି କଲ୍ପ ପୂର୍ବଭଳି ପୁନଃ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିବ । ତୁମେ ଯେତେ ଅଧିକ ଧାରଣା କରିବ

ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିବ । ଯଦିଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ କାହା ପାଖରେ ଫ କୋଟି ଟଙ୍କା ଅଛି କିନ୍ତୁ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଆମେ ପୁନଃ ଆମର ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛେ । ଏଠାକୁ ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସତସତ୍ୟ ନାହିଁ, ଯେଉଁଠାରେ କିଏ ଭାରୁଥିବେ ଯେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ତୁମମାନଙ୍କ ରୂପରେ ଅଛି ଯେ — ବାବା ପ୍ରଥମେ ଆମକୁ ଗରିବ କରୁଛନ୍ତି ଓ ଗରୀବରୁ ସାହୁକାର କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ପଦକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଲ ତେବେ ଭିକାରୀ ହେଲ ନା । କିଛି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ନୁହେଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରତରେ ତ କିଛି ବି ନାହିଁ । ଭାରତ ଏବେ ଗରୀବ, ଧନହୀନ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ଧନଶାଳୀ ହେବ । କିଏ ଧନଶାଳୀ ହେଉଛି । ଆତ୍ମା ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଜାରାଣୀ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଧନହୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କଠାରେ ରାଜମୁକୁଟ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ନା ପବିତ୍ରତାର ମୁକୁଟ ନା ରତନ ଜଡିତ ମୁକୁଟ । ଏହା ହେଉଛି ଅନ୍ଧକାରମୟ ଦୁନିଆ । ଭଗବାନ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତତ୍ଵଠାରେ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତେ ସମାନ ହୋଇଗଲେ । କୁକୁର, ବିଲେଇ ସମସ୍ତତ୍ଵ ଭିତରେ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଅନ୍ଧକାରମୟ ଦୁନିଆ । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ରାତି ହେଲା । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ଦିନ ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଉଦ୍ଘୋଷି ଦାଗ୍ରତ ଥାଏ । ଏବେ ଦୀପ ମିଶ୍ରି ମିଶ୍ରି ହୋଇ ଢଳୁଛି । ଭାରତରେ ହିଁ ଦୀପ ଜଳାଇବାର ପ୍ରଥା ରହିଛି । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦେଶରେ ଦୀପ ଜଳାଇନାଥାନ୍ତି । ତୁମର ଉଦ୍ଘୋଷି ଏବେ ତେଜହୀନ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମେ ସତତୋପ୍ରଧାନ ଆତ୍ମା ବିଶ୍ରାନ୍ତ ମାଲିକ ଥିଲ, ପୁଣି ଶକ୍ତି କ୍ଷୀଣ ହୋଇ ହୋଇ ଏବେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଶକ୍ତିହୀନ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଶକ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ । ବ୍ୟାଚେରୀ ଚାର୍ଜ ହେଉଛି । ଆତ୍ମାକୁ ପରମାତ୍ମା ପିତାତ୍ମକ ସ୍ମୃତି ରହିବା ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟାଚେରୀ ଭରପୁର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଆରହା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାତ୍ମକ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବାବାତ୍ମକ ସ୍ମୃତି ଆଧାରରେ ଆତ୍ମାକୁ ସତତୋପ୍ରଧାନ, ପବିତ୍ର ନିର୍ଗତି କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାତ୍ମକ ଭଳି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର ଏବେ ହିଁ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଏହି ଦେହଠାରୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିସ୍ତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ରୂପରେ ରହୁ ଯେ ଏହି ଆଖିରେ ଯାହା କିଛି ବି ଦେଖୁଛ ତାହା ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ମୋତେ ନିସ୍ତ୍ର ରାଜକୁମାର ହେବାର ଅଛି । ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ହିଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ ।

ବରଦାନ:- ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକ ସ୍ନେହରେ ମଗ୍ନ ରହି ଲକ୍ଷ୍ମ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଯାଉଥିବା ସର୍ବ ଆକର୍ଷଣ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।
ବାପଦାଦା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ସ୍ନେହ ଏବଂ ସହଯୋଗ ରୂପୀ କୋଳରେ ବସାଇ ଲକ୍ଷ୍ମ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ସାଥୀରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ମାର୍ଗ ମେହନତ କରିବାର ମାର୍ଗ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଯେତେବେଳେ ରାଜପଥରେ ଯିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଗଳି ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଯାଉଛ ବା ଲକ୍ଷ୍ମଠାରୁ ଆହୁରି ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଉଛ ତେବେ ପୁନର୍ବାର ଫେରିବାର ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ବ୍ୟବସ୍ଥା ପରିଶ୍ରମଠାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାର ଉପାୟ ହେଲା ସଦାସର୍ବଦା ଜଣତ୍ମକ ହିଁ ସ୍ନେହରେ ମଗ୍ନ ରୁହ । ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକ ସ୍ନେହରେ ମଗ୍ନ ରହି ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ କର ତେବେ ଅନ୍ୟ କିଛି ବି ଦେଖାଯିବ ନାହିଁ । ସବୁ ପ୍ରକାରର ଆକର୍ଷଣଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଜୀବନର ଅନୁଭବ ନିଜର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଏବଂ ଚାଲିଚଳନ ଦ୍ଵାରା କରାଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***